

mint egyik tojás a másikhoz, szintén mérnök, és három évig élt künn Angliában ...

-i.

1933. március 28., kedd, 4. old.

Körkép

Agyerek mindig felnőttnek szeretne látszani, a felnőtt gyereknek, s talán lenni is.

Látunk az utcán egy hároméves kislányt, aki kezében fordítva tartott újsággal méltóságosan lépked, s közben azt mímeli, mintha olvasna. Arrább néhány lépésnyire – egy jól megtermett, deresedő úriember, az utcára kiszüremkedő rádiózenére, libegő felöltőjében táncol és ugrál.

Az utca közönsége mindkettőjükön elnézően mosolyog.

•

Ilyen gyomorbeteg kort talán még nem ért meg az emberiség. Mennél kevesebb embernek jut ennivaló, annál több olyan akad, aki – noha volna még mit ennie – nem bír enni.

Ezen a jelenségen törjük a fejüket a lélekbúvárok. Mi csak azt jegyezzük föl, aminek már nem egyszer szemtanúi voltunk mostanában, hogy vacsorára hívott vendégek valamennyien kétszersültet és gyógysonkát vittek magukkal, és a kétszersültet ropogtatva mulattak.

•

Két kislány beszélget az utcán.

– Te, mi az a bigin? – kérdi a kisebbik a nagyobbiktól.

– Az a kérdés, kitől hallottad. – feleli fontoskodóan a másik.

– A te apukádtól.

– Az én apukámtól – mondja a nagyobbik, akinek az apja orvos. – Akkor csak valami betegség lehet, vagy – orvosság.

•

Egy Budapesten élő angol úr megszámolta, hogy a pesti borbély a pamaccsal háromszázszor, a beretvával pedig százötvenszer szánt végig az arcán, minden egyes borotválkozáskor.

•

A fiatal orvos új lakását mutatja orvos-barátjának.

Büszkén vezeti végig a szobákon, kinyitja előtte az erkélyajtót, eldicsekszik a divatos falikárpittal, a napfénnel, a csönddel.

A lakás legfőbb érdekét utoljára hagyja. Végül erre is sor kerül:

– Ide süss – mutat egy ajtóra – a legnagyobb szerűbb az egészben, hogy a betegek így jönnek be. És tudod, hogy mennek ki?

– Tudom – vágja rá a másik –, fizetés nélkül.

•

Az utcán, ahová sok előkelő szálloda torkollik, jól öltözött úriember sétál.

Egyszerre megfordul és visszasiet egy ott ácsorgó szegény emberhez, aki mellett az imént haladt el. Bizalmasan hozzáhajol, s ezt súgja neki.

– Nézze csak, ott a szállodai kapu mellett egy finom szivar hever a földön, szipkában. Alig szippantottak még belőle egyet-kettőt. Bizonyára valami külföldi dobta el, mert nem elég jól szelelt. Vegye föl hamar. Siessen.

A szegény ember mosolyog, megemeli a kalapját, és hálásan megköszöni az – ajándékot.

-i.

1933. április 11., kedd, 6. old.